

Sygnatura akt VIII Ga 213/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2014 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Sędziowie: SO Anna Budzyńska (spr.)

SR del. Patrycja Baranowska

Protokolant: st. sekr. sąd. Eliza Sandomierska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2014 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa R. T.

przeciwko (...) spółce akcyjnej
w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum
w S. z dnia 2 kwietnia 2014 roku, sygnatura akt XI GC 326/13

I. oddala apelację;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 90 zł (dziewięćdziesiąt złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSO Anna Budzyńska SSO Piotr Sałamaj SSR del. Patrycja Baranowska

Sygn. akt VIII Ga 213/14

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 31 grudnia 2012 roku R. T. wniósł o zasądzenie od (...) spółki akcyjnej w W. kwoty 1.843 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi do dnia zapłaty od kwoty 1.500 zł od dnia 1 września 2011 roku i kwoty 343 zł od dnia 18 października 2009 roku oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu wskazał, iż w wyniku kolizji uszkodzony został należący do S. G. samochód C. o nr rej. (...). Sprawcą kolizji była osoba ubezpieczona u pozwanej z tytułu odpowiedzialności cywilnej. Poszkodowana w związku z prowadzoną działalnością o nazwie (...) s.c. S. J., S. G. zmuszona była wynająć u powoda prowadzącego działalność gospodarczą pod nazwą Centrum Pomocy (...) w S. samochód zastępczy, a następnie scedowała roszczenia odszkodowawcze na powoda. Pozwany przyjmując swą odpowiedzialność co do zasady, odmówił jednak zwrotu kosztów pojazdu zastępczego w kwocie żądanej przez powoda (3.450 zł, tj. za 15 dni najmu pojazdu zastępczego według stawki dobowej 230 zł netto). Pozwany przyznał kwotę 1.950 zł tj. 15 dni najmu przy stawce 130 zł.

Ponadto powód podał, iż w wyniku kolizji uszkodzony został należący do powoda przystosowany do nauki jazdy samochód R. (...) o nr rej. (...), natomiast sprawcą kolizji była osoba ubezpieczona u pozwanej z tytułu odpowiedzialności cywilnej. Powód podał, iż wykorzystywał uszkodzony samochód do prowadzonej działalności gospodarczej, a ponieważ nie posiadał innego pojazdu przystosowanego do nauki jazdy niezbędne stało się wynajęcie pojazdu zastępczego. Pozwany przyjmując swą odpowiedzialność co do zasady, odmówił jednak zwrotu kosztów pojazdu zastępczego w kwocie żądanej przez powoda (1.393 zł, tj. za 7 dni najmu pojazdu zastępczego według stawki dobowej 199 zł netto). Pozwany przyznała kwotę 1.050 zł tj. 7 dni najmu przy stawce 150 zł.

Po wydaniu w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany wniósł od niego sprzeciw, zaskarżając go w całości oraz domagając się oddalenia powództwa i obciążenie powoda kosztami procesu. Pozwany odnośnie najmu pojazdu zastępczego F. (...) podniosła zarzut nieskuteczności cesji wskazując, iż przeniesienie aktywu o wartości 3.450 zł przekracza zwykły zarząd. Dodał, iż pojazd pozwanej pomimo powierzchniowych uszkodzeń nadawał się do użytku. Natomiast odnośnie samochodu R. (...) pozwany podniósł zarzut przedawnienia wskazując, że roszczenie powstało w 2009 roku, a wymagalne stało się 8.09.2009 r. Zakwestionował ponadto średnią cenę wynajmu za dobę.

Wyrokiem z dnia 2 kwietnia 2014 r. Sąd Rejonowy Szczecin – Centrum w Szczecinie w sprawie o sygn. akt XI GC 326/13 oddalił powództwo oraz zasądził od powoda na rzecz pozwanego koszty procesu w całości przy czym ich szczegółowe rozliczenie pozostawił referendarzowi sądowemu.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało oparte na następujących ustaleniach faktycznych:

Przystosowany do nauki jazdy samochód R. (...) o nr rej. (...) będący w leasingu u powoda R. T. został wynajęty jednej ze (...) szkół nauki jazdy. Powód w ramach tej umowy zobowiązany był do zapewnienia pojazdu zastępczego w sytuacji, gdyby wynajmowany pojazd został uszkodzony. Powstałe na skutek kolizji z dnia 10.08.2009 r. uszkodzenia samochodu R. (...) wykluczały pojazd z możliwości jego eksploatacji z tymi uszkodzeniami. Powód wynajął od Firmy (...) w S. samochód R. (...) nr rej. (...) w okresie od 18 do 25 sierpnia 2009 roku. Firma ta w dniu 25 sierpnia 2009 roku wystawiła na pozwanego fakturę Vat nr (...) na kwotę 1.393 zł netto za 7 dni wynajmu płatną przelewem w terminie 14 dni. Przyjęto stawkę 199 zł netto za dobę wynajmu. Technologiczny czasookres naprawy pojazdu R. C. o nr rej. (...) zgodnie z kalkulacją opracowaną w systemie EurotaxGlass's wynosił 10,20 rbg, co przy ośmiogodzinnym dniu pracy i współczynnikiem korekty czasu pracy na średnim poziomie wynoszącym 0,7 daje ok. 2 dni robocze technologicznego czasu naprawy. Biorąc pod uwagę zakres naprawy pojazdu maksymalny czas na zabezpieczenie części do procesu naprawy ograniczono do 1 dnia roboczego, co łącznie dało uzasadniony czas naprawy pojazdu na poziomie ok. 3 dni roboczych. Stawka dzienna wynajęcia pojazdu zastępczego na rynku lokalnym samochodu R. C. III przystosowanego do nauki jazdy na przełomie roku 2009 i 2010 w opcji pełnego ubezpieczenia bez limitu dziennego kilometrów mieściła się w granicach 300 zł netto za dobę.

Szkoda prowadzona była przez pozwaną pod nr (...). Pismem z dnia 6 listopada 2009 roku powód wezwał pozwaną do zapłaty kwoty 1.393 zł tytułem należnego odszkodowania za pojazd zastępczy zgodnie z fakturą nr (...). Pozwana tytułem odszkodowania przyznała kwotę 1,050 zł, którą przelała na rachunek powoda w dniu 29 grudnia 2009 roku.

R. T., w ramach prowadzonej pod firmą Centrum Pomocy (...) działalności gospodarczej, zawarł z S. G. umowę najmu pojazdu zastępczego – marki F. (...) o nr rej. (...) na okres od dnia 27 czerwca 2011 roku do dnia 12 lipca 2011 roku, przyjmując dobową stawkę najmu w kwocie 230 zł netto. Pojazd zastępczy podstawiono poszkodowanej S. G. na skutek kolizji, której sprawcą posiadał ubezpieczenie OC pojazdu w zakładzie pozwanej, zmuszona była oddać uszkodzony samochód marki C. (...) o nr rej. (...) do warsztatu. Poszkodowana skorzystała z usług powoda, ponieważ samochód był jej niezbędny do prowadzenia działalności, a serwis naprawczy nie dysponował pojazdem zastępczym.

W dniu 12 lipca 2011 roku powód za wykonaną usługę wystawił fakturę nr (...) na kwotę 3.450 zł netto za 15 dni najmu, oznaczając termin płatności na dzień 26 lipca 2011 roku.

Uszkodzenia samochodu C. (...) ze względów bezpieczeństwa wykluczały możliwość jego eksploatacji. Technologiczny czasookres naprawy tego pojazdu zgodnie z kalkulacją opracowaną w systemie EurotaxGlass's wynosił 26,05 rbg, co przy ośmiogodzinnym dniu pracy i współczynniku korekty czasu pracy na średnim poziomie wynoszącym 0,7 daje ok. 5 dni roboczych technologicznego czasu naprawy. Biorąc pod uwagę zakres naprawy pojazdu maksymalny czas na zabezpieczenie części do procesu naprawy ograniczono do 1 dnia roboczego, co łącznie dało uzasadniony czas naprawy pojazdu na poziomie ok. 6 dni roboczych. Stawka dzienna wynajęcia pojazdu zastępczego na rynku lokalnym odpowiadającego klasie pojazdu marki C. (...) w opcji bez limitu dziennego kilometrów, która była stosowana w roku 2011 mieściła się w przedziale 170-200 zł netto za dobę (przy doliczeniu średnio 50 zł netto za dobę, za pełne ubezpieczenie pojazdu z wykupem udziału własnego w ewentualnych uszkodzeniach).

W dniu 12 lipca 2011 roku S. G. upoważniła powoda do reprezentowania jej w postępowaniu szkodowym oraz do odbioru wszelkich należności z tytułu szkody prowadzonej pod numerem PL (...). Decyzją z dnia 21 lipca 2011 roku pozwana przyznała poszkodowanej kwotę 1.950 zł tytułem wypłaty odszkodowania za najem pojazdu w okresie usunięcia szkody w pojeździe powstałej na skutek kolizji przyjmując zgodnie z kalkulacją opracowaną w systemie (...) stawkę dzienną wynajęcia pojazdu zastępczego 130 zł netto za dobę. Uznana kwotę odszkodowania 1.950 zł przelano na rachunek powoda w dniu 25 lipca 2011 roku.

W dniu 29 lipca 2011 roku poszkodowana S. G. umową przelewu wierzytelności scedowała na powoda wierzytelność przysługująca jej wobec pozwanej tytułem zwrotu kosztów wypożyczonego samochodu zastępczego w wysokości 3.450 zł. Zgodnie z § 3 powyższej umowy Cedent powiadomił pozwaną o zawartej umowie cesji.

Pismem z dnia 29 lipca 2011 roku pozwana została wezwana do zapłaty na rzecz powoda kwoty 1.500 zł tytułem zwrotu kosztów najmu pojazdu zastępczego udokumentowanych fakturą VAT nr (...).

W odpowiedzi na powyższe wezwanie do zapłaty pismem z dnia 2 sierpnia 2011 roku pozwana poinformowała powoda, iż nie znajduje podstaw do zmiany decyzji w kwestii wysokości ustalonego odszkodowania.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, iż powództwo nie zasługuje na uwzględnienie. Wskazał, że podstawę prawną powództwa stanowił art. 822 § 1 i 4 k.c. W rozpoznawanej sprawie poza sporem pozostawało, że pozwana nie kwestionowała, iż sprawcą szkód była osoba, która była w tym czasie ubezpieczona z tytułu odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. Co za tym idzie pozwana jest legitymowana biernie do występowania w tym procesie. Poza sporem pozostawała także umowa cesji wierzytelności przysługującej poszkodowanej na rzecz powoda i jej ważność. Niesporna była także co do zasady szkoda powstała w pojeździe użytkowanym przez powoda. Spór w istocie dotyczył ustalenia wysokości zaistniałej szkody, a konkretnie przyjętej przez strony umów ceny najmu i uzasadnionego czasu trwania tych umów.

Sąd Rejonowy podkreślił, że z zeznań świadka jednoznacznie wynikało, iż pojazd zastępczy był jej niezbędny do wykonywania działalności. Zasadność wynajęcia przez poszkodowanego pojazdu zastępczego nie budziła zatem wątpliwości Sądu i nie była między stronami sporna. Pozwany w części uwzględnił roszczenie jeszcze przed procesem.

Wskazać należy, iż świadek potwierdził w zeznaniach, iż pojazd był wynajmowany. Świadek pamiętał ustalenia co do wysokości czynszu najmu, stawka była także wpisana w umowie, a nadto wynikała z faktury i zawartej następnie umowy cesji. Stawka w wysokości 230 złotych nie jest rażąco wyższa niż ustalone przez biegłego stawki występujące na lokalnym rynku. Nie ma tym samym podstaw, by stawki tej nie przyjąć za ważnie ustaloną przez strony umowy.

Opinia biegłego była spójna, logiczna i wyczerpująca, a metodologia przyjęta przez biegłego nie może budzić zastrzeżeń, dlatego sąd uznał opinię za w pełni wiarygodną. Biegły potwierdził stawkę najmu jako mieszczącą się w granicach stawek rynkowych. Jednocześnie jednak biegły wskazał na uzasadniony technologicznie i organizacyjnie czas naprawy pojazdu, a tym samym zasadny (pozostający w związku przyczynowym) czas trwania umowy najmu. Dla pojazdu poszkodowanej G. był to czas 6 dni. Mając na uwadze powyższe zasadna wysokość odszkodowania z tytułu tej szkody wynosiła 1380 złotych, przy czym pozwany wypłacił już 1950 złotych.

Natomiast w zakresie szkody poniesionej przez powoda wyraźnie Sąd Rejonowy uznał, iż powód nie wykazał, jakiej treści umowę zawarł, ani na jaką stawkę się umówił. Przedłożył jedynie fakturę, która sama w sobie nie stanowi dowodu zawarcia umowy i jej treści. Miarodajna dla ustalenia wysokości szkody była w tym zakresie opinia biegłego, który wskazał na uzasadniony czas naprawy. Natomiast stawka najmu, której domagał się powód mieściła się w średnich stawkach na rynku. Szkada powoda w tym zakresie wynosiła więc 597 złotych (3 dni po 199 złotych). Pozwany zaś wypłacił powodowi 1050 złotych.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy uznał, iż powód nie wykazał, że szkody ze zdarzeń opisanych w pozwie przewyższają kwoty wypłacone już przez ubezpieczyciela. Tym samym powództwo uległo oddaleniu w całości.

O kosztach procesu Sąd pierwszej instancji orzekł na podstawie art. 98 k.p.c. w zw. z art. 108 k.p.c.

Powód wywiódł apelację od powyższego wyroku zaskarżając go w części oddalającej powództwo co do kwoty 1500 zł oraz wnosząc o jego zmianę poprzez zasądzenie kwoty 1.500 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 1 września 2011 r. oraz kosztów procesu za obie instancje.

Powyższemu rozstrzygnięciu zarzucił:

1.naruszenie przepisów prawa materialnego, a to:

a)art. 361 § 1 kc - poprzez jego wadliwą, zbyt wąską wykładnię, czemu Sąd I Instancji dał wyraz przyjmując że:

- pomiędzy zdarzeniem - uszkodzeniem pojazdu poszkodowanej S. G. marki C. (...) o nr rej, (...) - a czasem najmu pojazdu zastępczego powyżej 6 dni nie zachodzi adekwatne związek przyczynowy;

- uzasadniony w świetle odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego czas najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowaną S. G. ograniczony jest wyłącznie do 6 dni (5 dni technologicznego czasu naprawy i 1 dzień na „zabezpieczenie” części zamiennych - str. 4 uzasadnienia wyroku), bez uwzględnienia innych okoliczności mających wpływ na czas przestoju uszkodzonego pojazdu, takich jak: czas na przekazanie pojazdu do warsztatu, czas oczekiwania na oględziny pojazdu przez ubezpieczyciela, a następnie sporządzenia protokołu z przeprowadzonych oględzin zawierającego zakres stwierdzonych uszkodzeń i czynności naprawczych, czas na sporządzenie kalkulacji naprawy przez warsztat, czas oczekiwania na zaakceptowanie kalkulacji naprawy przez ubezpieczyciela, czas wykonania ewentualnych kolejnych oględzin i zaakceptowania zmodyfikowanej kalkulacji naprawy, czas oczekiwania na zamówione przez warsztat części zamienne, czas na schnięcie lakieru i przygotowanie pojazdu do wydania, dni wolne od pracy;

2.naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia, a to:

a) art. 506 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez bezzasadne przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego na okoliczność uzasadnionego czasu naprawy pojazdu marki C. (...), podczas gdy pozwana po pierwsze akceptowała czas najmu pojazdu zastępczego, czemu dała wyraz wypłacając na etapie przedprocesowym odszkodowanie za cały czas najmu (15 dób) lecz według obniżonej stawki 130 zł netto, powtóre pozwana nie kwestionowała długości najmu w sprzeciwie od nakazu zapłaty i nie naprowadziła na tę okoliczność żadnych twierdzeń i dowodów, po trzecie zaś - jeśli uznać, iż pismo pozwanej z dnia 28 października 2013 r. stanowiło w istocie nowy wniosek dowodowy, to winien być on pominięty jako spóźniony oraz wobec braku wykazania przez pozwaną przesłanek wskazanych w art, 506 § 1 kpc, umożliwiających przeprowadzenie przez Sąd takiego dowodu;

b) art. 233 § 1 kpc poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów przeprowadzonych w sprawie, w szczególności:

- błędne uznanie, iż opinia biegłego jest całkowicie wiarygodna i niekwestionowana przez strony (str. 7 opinii) oraz może stanowić podstawę ustaleń faktycznych w sprawie, podczas gdy przeprowadzenie dowodu na okoliczność uzasadnionego czasu naprawy pojazdu marki C. (...) było po pierwsze niedopuszczalne z uwagi na fakt akceptacji przez

pozwana czasu najmu pojazdu zastępczego już na etapie przedprocesowym, a po wtóre strona powodowa zgłosiła na piśmie zastrzeżenia co do opinii biegłego - między innymi wskazując na wadliwość oszacowania czasu niezbędnego dla sprowadzenia przez warsztat części zamiennych oraz na brak podstaw do opiniowania o czasie naprawy pojazdu marki C. (...);

3. poczynienie w sprawie wadliwych ustaleń faktycznych, po części dowolnych bo nie znajdujących oparcia w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, po części błędnych, bo ustalonych sprzecznie z dowodami niniejszej sprawy, polegających na przyjęciu, iż:

- pomiędzy stronami sporny był uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego, a co za tym idzie - czas naprawy pojazdu uszkodzonego,

- uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego przez poszkodowaną ograniczony jest do 6 dni.

W uzasadnieniu skarżący wskazał, że czas najmu pojazdu zastępczego pozostawał poza sporem. Na etapie przedprocesowym pozwany uznał roszczenie powoda w tym zakresie. Także w sprzeciwie nie kwestionował czasu najmu. Spór dotyczył wyłącznie wysokości stawki najmu. Zarzucił, iż pozwany pismem z dnia 28 października 2013 r. zawnioskował o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na nowe okoliczności dotyczące czasu trwania czynności naprawczych. Wskazał, że Sąd bezrefleksyjnie powtórzył tezę pozwanego w postanowieniu o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego sądowego. Podkreślił, że zgłosił zastrzeżenia co do opinii biegłego wskazując między innymi na wadliwie oszacowanie czasu naprawy.

Niezależnie od tego powód podniósł, iż dowód z opinii biegłego sądowego jest nieprzydatny dla stwierdzenia zasadności czasu najmu pojazdu zastępczego. Czas najmu uzasadniony jest bowiem tak przebiegiem naprawy, jak i czynnościami podejmowanymi przez samego ubezpieczyciela, od których zależny jest przebieg postępowania dowodowego. Wadliwie zatem Sąd pierwszej instancji utożsamiał czas najmu z czasem wykonywanych w warsztacie czynności naprawczych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie oraz zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja powoda okazała się nieuzasadniona.

Podnieść należy, że Sąd Rejonowy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób wyczerpujący oraz ocenił zgromadzone w sprawie dowody zgodnie z wymogami wynikającymi z regulacji art. 233 § 1 k.p.c. Na podstawie tej oceny trafnie ustalił, że zaskarżone apelacją roszczenie nie zasługuje na uwzględnienie.

Zarzuty apelacji dotyczą zarówno naruszenia prawa materialnego jak i procesowego. Kontrola instancyjna wymaga w pierwszej kolejności oceny zarzutów procesowych, bowiem tylko przy niebudzących wątpliwości ustaleniach faktycznych można rozważać istnienie naruszeń prawa materialnego.

W odniesieniu do zarzutów naruszenia prawa procesowego skarżący zarzucił naruszenie art. 506 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. wyrażające się w bezzasadnym dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego sądowego.

Ustosunkowując się do treści tych zarzutów wskazać w pierwszym rzędzie należy, że podniesienie w niniejszej sprawie, toczącej się w trybie procesowym, zarzutu naruszenia art. 506 § 1 k.p.c., właściwego dla postępowania nieprocesowego, jest całkowicie nieuzasadnione.

Odnosząc się do zarzutu niedopuszczalności przeprowadzenia w sprawie dowodu z opinii biegłego sądowego należy podnieść, że możliwość powołania się w środku odwoławczym na uchybienia przepisom postępowania popełnionym przez Sąd Rejonowy uzależniona jest od zgłoszenia w postępowaniu przed Sądem pierwszej instancji zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c. Zgodnie z tym przepisem strony mogą w toku posiedzenia, a jeżeli nie były obecne, na najbliższym

posiedzeniu zwrócić uwagę sądu na uchybienia przepisom postępowania, wnosząc o wpisanie zastrzeżenia do protokołu. Stronie, która zastrzeżenia nie zgłosiła, nie przysługuje prawo powoływania się na takie uchybienia w dalszym toku postępowania, chyba że chodzi o przepisy postępowania, których naruszenie sąd powinien wziąć pod rozwagę z urzędu, albo że strona uprawdopodobni, iż nie zgłosiła zastrzeżeń bez swojej winy. Wskazać trzeba, że celem regulacji art. 162 k.p.c. jest zapobieganie nielojalności procesowej przez zobligowanie stron do zwracania na bieżąco uwagi sądu na wszelkie uchybienia procesowe w celu ich niezwłocznego wyeliminowania i niedopuszczenie do celowego tolerowania przez strony takich uchybień z zamiarem późniejszego wykorzystania ich w środkach odwoławczych. Przepis ten swym zakresem obejmuje także uchybienia w zakresie wydawania postanowień, które mogą być zmienione lub uchylone stosownie do okoliczności, a co za tym idzie w odniesieniu do których istnieje możliwość naprawienia popełnionego błędu przez sąd, który je wydał. Taki charakter mają niewątpliwie wszelkie postanowienia dowodowe. W stosunku do postanowień dowodowych w każdej sytuacji i w każdym stanie sprawy istnieje możliwość naprawienia przez sąd popełnionego ewentualnie błędu. Sens art. 162 k.p.c. przemawia więc wyraźnie za poddaniem ich doraźnej kontroli stron, aby sąd mógł natychmiast zareagować na popełniony błąd. Sąd - jeżeli uzna zastrzeżenie strony za trafne - może bezzwłocznie zweryfikować swe stanowisko wyrażone w tym postanowieniu, a następnie zmienić je lub uchylić. W przypadku jednak gdy uchybienie zawarte w postanowieniu nie zostanie zgłoszone w terminie określonym w art. 162 k.p.c., strona utraci możliwość powołania się na nie w drodze zarzutu apelacyjnego, a tym samym wyłączona zostanie także kontrola przewidziana w art. 380 k.p.c. W niniejszej sprawie powód, będąc reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika, nie złożył zastrzeżenia co do dopuszczenia dowodu z opinii biegłego sądowego, co pozbawiło go możliwości podniesienia omawianego zarzutu na obecnym etapie postępowania. Jednocześnie wskazać trzeba, że przedmiotowe uchybienie procesowe nie miało takiego charakteru, by sąd musiał uwzględnić je z urzędu.

Tożsame uwagi należało odnieść do wniosku dowodowego pozwanego zgłoszonego w piśmie z dnia 28 października 2013 r. W tym zakresie powód także nie zgłosił zastrzeżenia w trybie art. 162 k.p.c., co skutkowało brakiem możliwości powołania się na wskazywane przez niego uchybienie na etapie postępowania apelacyjnego.

Ustosunkowując się do zarzutu naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. wskazać należy, że do skutecznego postawienia tego zarzutu konieczne jest wskazanie przez skarżącego konkretnych przyczyn dyskwalifikujących wywody sądu pierwszej instancji w tym zakresie. W szczególności strona skarżąca powinna wskazać, jakie kryteria oceny naruszył sąd analizując materiał dowodowy, uznając brak wiarygodności i mocy dowodowej poszczególnych dowodów lub niesłusznie im ją przyznając (tak Sąd Najwyższy m.in. w orzeczeniach z dnia 23 stycznia 2001r. IV CKN 970/00, System Informacji Prawnej LEX nr 52753; z dnia 12 kwietnia 2001r., II CKN 588/99, LEX nr 52347; z dnia 10 stycznia 2002r., II CKN 572/99, LEX nr 53136). Jako zasadnicze kryteria tej oceny wyróżnia się zgodność wniosków sądu z zasadami logiki i doświadczenia życiowego oraz komplementarność (spójność) argumentacji polegającej na wyprowadzaniu poprawnych wniosków z całokształtu materiału procesowego. Dla podważenia prawidłowości oceny dowodów przedstawionej przez Sąd pierwszej instancji skarżący winien więc wykazać w jakich konkretnie zakresie argumentacja Sądu Rejonowego jest sprzeczna z zasadami logiki lub doświadczenia życiowego, względnie które elementy materiału dowodowego (dowody) zostały przez ten Sąd wadliwie pominięte i jakie wnioski faktyczne, z tychże fragmentów materiału procesowego powinny być w sposób poprawny wyprowadzone.

Takiego wyводу skarżący w apelacji nie przedstawił. Powód bowiem kwestionując dokonaną przez Sąd Rejonowy ocenę dowodu z opinii biegłego sądowego ograniczył się jedynie do stwierdzenia, iż konieczny czas najmu pojazdu nie może być utożsamiany z czasem wykonywanych w warsztacie czynności naprawczych, lecz powinien uwzględniać także czas związany z czynnościami podejmowanymi przez samego ubezpieczyciela. Skarżący odwołał się w tym zakresie do stanowiska Sądu Najwyższego który wyjaśnił jak należy pojmować rzeczywisty czas najmu pojazdu oraz jakie czynności w tym zakresie należy uwzględnić. W ocenie Sądu Okręgowego samo przytoczenie stanowiska Sądu Najwyższego bez odniesienia go do okoliczności niniejszej sprawy było niewystarczające do podważenia wiarygodności opinii biegłego sądowego. Skarżący bowiem poprzestając jedynie na ogólnikowym podaniu jakie czynności powinny składać się na niezbędną czas najmu pojazdu nie wskazał które konkretnie z tych czynności zostały przez niego podjęte w związku z naprawą samochodu marki C. (...) oraz ile wymagały czasu. Powód nie przytoczył w tym

przedmiocie twierdzeń także na etapie postępowania przed sądem pierwszej instancji. W zakresie zgłoszonych przez siebie zastrzeżeń co do opinii biegłego sądowego wskazał jedynie, iż kwestionuje przyjęty przez biegłego czas na zamówienie części, nie określając jednakże jaki był faktyczny czas oczekiwania przez niego na części. Ustaleń w tym przedmiocie nie da się zaś poczynić w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy.

Reasumując stwierdzić zatem należy, że wobec lakoniczności sformułowanych przez powoda zarzutów co do treści opinii biegłego sądowego zasadnie Sąd Rejonowy podzielił wnioski z tej opinii wynikające co do czasu naprawy pojazdu marki C. (...), a co za tym idzie uzasadnionego czasu najmu pojazdu zastępczego.

W konsekwencji za niezasadny należy uznać zarzut naruszenia art. 361 § 1 k.c. sprowadzający się do twierdzenia, iż uzasadniony czas najmu pojazdu zastępczego przekraczał 6 dni. Podkreślić należy, iż biegły w wyjaśnieniach do opinii złożonych na rozprawie w trybie art. 286 k.p.c. ustosunkował się do zarzutów powoda, wskazując iż doliczenie jednego dodatkowego dnia na sprowadzenie części uznał za wystarczające, gdyż – jak wskazał - części można było zamówić w trakcie trwania naprawy. Powyższe stanowisko biegłego nie zostało – co należy podkreślić – zakwestionowane przez powoda.

Z tych też względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 385 k.p.c., oddalił apelację.

Zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sporu, który pozwany wygrał w całości, rozstrzygnięcie o kosztach postępowania odwoławczego oparto na treści art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 108 § 1 k.p.c. przy zastosowaniu 12 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu.